

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 15. veljače 2017. [\[Multimedia\]](#)

"Nada ne razočarava" (usp. Rim 5, 1-5)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Još nas od malena uče da nije lijepo hvaliti se. U mojoj zemlji one koji se vole hvaliti zovu "paunima". I to je pravo, jer hvaliti se onim tko jesi ili onim što imaš, osim što je znak određene oholosti, odaje također pomanjkanje poštovanja prema drugima, osobito prema onima koji su manje sreće od nas. U ovom odlomku iz Poslanice Rimljanima, međutim, apostol Pavao nas iznenađuje, jer nas čak dva puta poziva da se hvalimo. Čime se to dakle smijemo hvaliti? Jer ako nas on poziva da se hvalimo, postoji nešto čime se opravdano čovjek može hvaliti. I kako se to može činiti a da se pritom ne uvrijedi druge, da se nikoga ne isključi?

U prvom slučaju pozvani smo dičiti se obiljem milosti koja je, po vjeri, razlivena u srcima našim u Isusu Kristu. Pavao nam želi staviti do znanja da, ako naučimo svaku stvar promatrati u svjetlu Duha Svetoga, primjećujemo da je sve milost! Sve je dar! Ako naime pogledamo na djelovanje – u povijesti, kao i u našem životu – nismo djelovali samo mi, već prije svega Bog. On je apsolutni protagonist, koji sve stvara kao dar ljubavi, koji je ispleo tkanje svoga nauma spasenja i koji ga dovršava za nas, po svome Sinu Isusu. Od nas se traži da sve to prepoznamo, prihvatimo sa zahvalnošću i pretvorimo u razlog hvale, blagoslova i velike radosti. Ako tako činimo, u miru smo s Bogom i osjećamo se slobodno. A taj mir se zatim širi na sva područja i sve odnose našega života: u miru smo sa samima sobom, u miru s obitelji, u našoj zajednici, na radnome mjestu i s osobama koje svakoga dana susrećemo na svom životnom putu.

Pavao međutim poziva da se dičimo i u nevoljama. To nije lako shvatiti. To nam se već čini težim i može se činiti da to nema nikakve veze s upravo opisanim stanjem mira. Međutim to predstavlja autentičnu, izvornu pretpostavku za to. Naime, mir koji nam daje i jamči Gospodin ne treba shvaćati kao odsutnost briga, razočaranja, oskudica, razloga trpljenja. Kad bi tomu bilo tako, čak i kad bi nam pošlo za rukom živjeti u miru, taj bi trenutak brzo prošao i neizbježno bismo zapali u malodušnost. Mir koji izvire iz vjere je međutim dar: to je milost koja nam daje iskusiti da nas Bog

ljubi i da je uvijek uz nas, da nas ne ostavlja same ni jedan jedini trenutak u našem životu. I to, kao što kaže Apostol, rađa strpljivost, jer znamo da, i u najtežim i najburnijim trenucima, Gospodinovo milosrđe i dobrota su veći od svega i ništa nas neće istrgnuti iz njegovih ruku i zajedništva s Njim.

Eto zašto je kršćanska nada postojana, eto zašto ne razočarava. Ona nikada ne razočarava. Nada ne razočarava! Ne temelji se na onome što mi možemo činiti ili biti, a ni na onome u što mi možemo vjerovati. Njezin temelj, naime temelj kršćanske nade, je nešto najvjernije i najsigurnije što postoji, to jest ljubav koju sam Bog gaji prema svakom od nas. Lako je reći: Bog nas ljubi. Svi to kažemo. Ali razmislite malo: može li svaki od nas reći: jesam li siguran da me Bog ljubi? To nije tako lako reći. Ali to je istina. Dobro se vježbati govoriti samom sebi: Bog me ljubi. To je korijen naše sigurnosti, korijen nade. A Gospodin je obilno izlio u naša srca Duha – koji je Božja ljubav – kao tvorca, kao jamca, upravo zato da može jačati u nama vjeru i održavati živom tu nadu. I ta sigurnost: Bog me ljubi. "Ali ljubi li me u ovom času nevolje?" – Bog me ljubi. "A mene, koji sam učinio tu ružnu i lošu stvar?" – Bog me ljubi. Tu sigurnost nikome ne oduzima. I moramo to ponavljati kao molitvu: Bog me ljubi. Siguran sam da me Bog ljubi. Siguran sam da me Bog ljubi.

Sada razumijemo zašto nas apostol Pavao poziva da se uvijek dičimo svim tim. Dičim se Božjom ljubavlju, jer me ljubi. Nada koja nam je darovana ne odvaja nas od drugih, još manje nas navodi da ih diskreditiramo ili isključujemo. Riječ je naprotiv o izvanrednom daru koji smo pozvani, s poniznošću i jednostavnošću, nositi poput rijeke svima. Tada će naše najveće hvastanje biti to da se hvalimo time što imamo za Oca Boga kod kojeg nitko nije ispred drugih, koji nikoga ne isključuje, već koji otvara svoja vrata svim ljudskim bićima, počevši od posljednjih i onih koji su se najviše udaljili od njega, da kao njegova djeca naučimo jedni druge tješiti i uzajamno se podupirati. I ne zaboravite: nada ne razočarava.